

ezeréves problémától könnyebbítettem meg. Levegőbe dugott félkarral, barna-ingesen, horogkeresztes lobogóval mindenütt derék hazai németjeink fogadtak, új vidám telepítései a velük újból benépesült Hazának. A hála és öröm csak úgy csordult belőlük felém. Országos bankettet rendeztek tiszteletemre. Az egész Csonkaországot körülrakták asztalokkal, hosszú padokkal s minden új falu, az egész ország ott ült e temérdek asztalnál. Három napig folyt az étel, az ital, a tószta, a srammli zene. És mikor végre én állottam fel: szerény, de lelkes szavakban köszöntem meg a bár megérdemelt, de mégis túlhabzó ünneplést. Szavaim után felállott a végtelen asztal mellett mindenki, felállott az egész ország. És mint egybeszakadt Niagarák világteremtéses zuhogása: felzúgott minden ajakon a Horst Wessel. Az ének omlott, mint lejtőre földrengetett tenger irtózatossá görgetege s harsogó hullámaival bezuhogta az egész Csonkaországot. Kicsapott Erdélyre, a Felvidékre, a Délvidékre, Nyugatmagyarországra. Elzúzó hullámai elborították a síkokat, hegyeket, temetőket, templomokat, minden magyarokat és ezer év minden akaratát, minden sírását és minden dalát.

(Szabó Dezső füzetek, Ludas Máttyás kiadás, Budapest)

A türelemről

**Türelem te a birkák s a
Szamarak dicsó erénye,
Tégedet tanuljalak meg?
Menj a pokol fenekére!**

**Hogyha mint koldús járod be
A földet s kérsz menedéket:
Kérj akárhol, csak ne tőlem,
Szívem nem fogad be téged.**

**S ha bejárod, mint hódító.
Diadallal a világot:
Lesz egy szikla, s ez szívem lesz,
Melyre nevedet nem vágod.**

**Türelem, kicsépelet szalma.
Melyet a bárgyú világnak
Telt kalászként árulnak,
Kik magodból jóllakának:**

**Te üres fazék, melyből a
Macska a tejfölt kiette.
S a szakácsné most szájtátva,
Fejcsóválva áll mellette**

**Türelem te... nem tudom, mi?
Mint gyűlöllek, mint útállak!
Mert ahol van kezdeted, ott
Vége van a boldogságnak.**

**Oh a föld boldog lehetne.
Hogyha rajta te nem volnál,
S míg te rajta léssz, mindaddig
Megmaradunk a nyomornál.**

**El veled, te élet átka,
El veled, le a pokolbal
Nyeljen el, ki rút pofádat
Ere a szép földre toltá.**

Petőfi Sándor